

разтривка — туй е всичкото. Снели сж ѝ малко отъ товара; дали сж ѝ нова опитностъ и задача за разрѣшение. Ние не седнемъ да мислимъ разумно върху законитѣ, които регулиратъ живота, а търсимъ виновнитѣ. Кой е виновенъ, кажете? Виновнитѣ сега нѣма да ги намѣрите. Виновенъ е индивидуалниятъ животъ на човѣка. Когато човѣкъ иска да стане царъ на хората, той е виноватъ. И оня, който иска да свали единъ царъ, и той е виноватъ. Безразлично е за насъ, кой е царъ — единъ или другъ, трети или четвърти: всички вървятъ по единъ и сжщи пжтъ. Не казвамъ, че човѣкъ не трѣбва да желае да стане царъ или царица. Но кому? На себе си, на своя умъ, на своето сърце, на своята воля. Какъ сж вашитѣ подданици — вашитѣ мисли, чувства и желанія, подчинили ли сте ги, турили ли сте редъ и поредѣкъ въ себе си? Вие първи дайте образецъ на свѣта. Какъвъ ще бжда азъ проповѣдникъ, когато се обръщамъ къмъ хората и казвамъ: „Бждете щедри“, а самъ съмъ скжперникъ; казвамъ: „Не крадете“, а самъ крамъ; казвамъ: „Не лъжете“, а самъ лъжа? Учителъ, който учи хората, трѣбва да бжде моделъ — самъ да дава примѣръ. И Иисусъ, когато слѣзна да учи хората, пръвъ имъ даде модела, и, ако ние усвоимъ Неговото учение, свѣтътъ веднага ще се измѣни. Въ насъ е скрита една динамическа сила, която не умѣемъ да използваме, защото не знаемъ какъ да работимъ. Единъ трънъ се изпрѣчилъ еднѣжъ на едно шосе и заприщилъ пжтя на хората; минавали пжтници, удряли го съ криваци, но, колкото го удряли, толкова повече той расълъ, докато почнали да се прѣкатурватъ колата. Намѣрили се всички въ